

Arrest

nr. 201 205 van 16 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat RECKER, *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij, de heer N. W., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1987.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 november 2015 en dient op 4 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 11 januari 2017 en 24 april 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 23 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara van etnische origine, hangt u het ismailitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Kampirak, gelegen in het district Dahana-i-Ghuri van de provincie Baghlan. Uw vader is overleden aan ziekte toen u drie jaar oud was. U, uw zus en uw moeder leefden van de opbrengsten van jullie landbouwgronden en werden ondersteund door uw ooms aan moederskant. Toen u zes of zeven jaar oud was, verhuisde u met uw moeder en zus naar Puli Khumri omwille van betere scholingsmogelijkheden. Uw vader had lang geleden een huis gekocht in de stad waar jullie zich installeerden. Toen u elf jaar was, keerden jullie terug naar Kampirak omwille van de opmars van de taliban naar de provinciehoofplaats van Baghlan. Kort daarna nam de taliban Kampirak in. Vijf of zes maanden later, rond 1998, vluchtten jullie samen met familie van uw moeder naar Pakistan. Jullie vestigden zich in Hayatabad, Peshawar. Uw moeder werkte er als schoonmaakster in een Afghaanse school van een vriend van uw vader en u en uw zus genoten er onderwijs. In 2004 of 2005 werden jullie in Pakistan door UNHCR geregistreerd als vluchtelingen. In 2007 keerde u met uw moeder en zus terug naar Puli Khumri daar er werkmogelijkheden waren voor u. U werd datzelfde jaar nog aangenomen bij de F.M.F. [...]Bank. U begon er te werken als Data Entry Clerck, vervolgens werd u Credit Administrative Assistant en uw laatste functie bij de bank was Branch Risk Officer Assistant. In 2010 en 2011 combineerde u uw werk met studies economie en boekhouden aan het Farhang High Education Institute. Later volgde u na uw werk nog Engelse les en in 2015 studeerde u economie aan het Hakim Sanayi Institute of Higher Education. Op 15 juli 2015 (24 saratan 1394) bent u religieus gehuwd met S(...) A(...) (CGVS (...); DVZ (...)) en op 6 augustus 2015 (15 asad 1394) vond de huwelijksceremonie plaats. Uw schoonvader, S(...) M(...) A(...), werkt als Deputy Branch Manager voor de F.M.F. [...]Bank in Puli Khumri.

Op 15 juni 2015 was u aan het werken toen u werd opgebeld door een persoon die zich voorstelde als een talib. Hij zei dat de bank waarvoor u werkt interest vraagt en dat dat tegen de islam indruist. Hij zei dat u een explosief moest plaatsen in de bank. Twintig of vijftientwintig dagen later werd u een tweede keer opgebeld. Het verzoek van de taliban werd herhaald en er werd benadrukt dat u de groepering moest gehoorzamen. U legde uit dat u dat niet kan doen, waarop u werd bedreigd. Na tien dagen contacteerde de taliban u nogmaals. De beller herhaalde dat u moet doen wat u werd opgedragen en dat u anders zou worden gedood. U zei dat u onschuldig bent, dat u uw moeder en zus moet onderhouden en dat u zo iets niet kan doen. U werd weer bedreigd met de dood. Een maand ging voorbij zonder dreigtelefontjes en u dacht dat u eerder was beetgenomen. Op 5 of 6 september 2015 werd u echter weer telefonisch gecontacteerd door de taliban. De beller was heel kwaad. Hij zei dat ze alles wisten over u, wat uw activiteiten zijn en hij herhaalde dat u gedood zou worden als u niet zou ingaan op hun eis. U ging niet meer naar de Engelse les en de gym en u veranderde van simkaart. U zei ook aan uw zus dat ze haar lerarenopleiding moest stopzetten. Vier dagen later werd u weer telefonisch bedreigd door de taliban. Anderhalve week of twee weken daarna werd u bijna dagelijks opgebeld door de groepering. Ze zeiden dat u gedood of ontvoerd zou worden. U herhaalde steeds weer wanhopig dat u niet kon doen wat ze van u vroegen. De taliban bood u dan op 19 of 20 september 2015 een alternatief. Ze zeiden dat als u geen explosief kon binnensmokkelen, u hun gewapende mannen de bank moest binnenbrengen. U zei dat u ook dat niet kan doen. Tussen 19 of 20 en 28 september 2015 werd u elke dag minstens eenmaal gebeld. 28 september 2015 was u thuis toen ze u 's avonds telefonisch contacteerden. De beller zei dat ze u zagen. U merkte twee personen op een motorfiets op. Aan de telefoon werd gezegd dat u hen moest gehoorzamen en dat u niet veel tijd meer had. U was erg bang en vreesde voor uw leven. De volgende dag werd u onderweg van uw werk naar huis opnieuw gebeld door een oudere man die in uw zicht in een landcruiser zat. Hij zei dat u gedood zou worden als u niet deed wat u al verschillende keren was opgedragen. U ging naar huis en zei aan uw vrouw jullie valiezen te maken. U zei haar dat jullie moesten vluchten omdat uw leven in gevaar was.

Uw schoonvader werd net als u bedreigd door de taliban omwille van zijn werk. De groepering eist vier of vijf miljoen Afghani van hem. Twintig dagen na uw huwelijk is uw schoonbroer F(...) verdwenen. U en zijn familie denken dat hij werd ontvoerd. Voor jullie vertrek kwam uw schoonvader nog langs met het broertje van uw vrouw, S(...) A(...) (CGVS (...); DVZ (...)). Hij had besloten om zijn zoon mee het land uit te sturen daar het leven van zijn kinderen ook in gevaar was als gevolg van de bedreigingen die hij ontving. Uw schoonvader zelf, zijn overige zeven dochters en vrouw, bleven in Puli Khumri daar hij niet de financiële middelen had om een smokkelaar te betalen voor de hele familie.

U bent op 29 september 2015 (7 mizan 1394) met uw echtgenote en minderjarige schoonbroer vertrokken uit Afghanistan. Jullie reisden via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, de Balkanroute, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar jullie samen op 4 november 2015 asiel vroegen.

Pas na de geboorte van uw zoon in België op 12 mei 2016, vertelde u in detail aan uw echtgenote wat er exact was gebeurd in Afghanistan. U wilde haar niet nog ongeruster maken dan ze al was na het verdwijnen van haar broer. Vijftien dagen na uw vertrek uit Afghanistan telefoneerde de taliban naar uw moeder met de vraag waar u zich bevond. Vijf maanden na uw aankomst hier is ze samen met uw zus ingetrokken bij uw tante aan moederskant in Puli Khumri uit angst voor uw vervolgers. Uw schoonvader ontvangt nog steeds bedreigingen van de taliban. Enige tijd terug bleef uw schoonvader een drietal weken thuis uit angst dat hem iets zou overkomen. Hij is ondertussen echter terug aan het werk bij de bank daar hij anders zijn job zou verliezen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legden u, uw echtgenote en schoonbroer volgende stukken voor: jullie taskara's; de religieuze huwelijksakte van u en uw vrouw; kopieën van de schoolattesten van S(...) A(...) kopieën van uw puntenlijst en diploma middelbaar onderwijs; een diploma en certificaat van het Farhang High Education Institute; een foto van uw sportdiploma; foto's van twee certificaten van USAID training courses die u heeft gevolgd; foto's van drie certificaten van The Agha Khan Agency of Microfinance; uw klantenkaart van The F.M.F. [...]Bank; uw werkbadge van The F.M.F. [...]Bank; een confirmation of employment van de bank; en foto's van de klantenkaart en werkbadge van uw schoonvader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u zou worden vervolgd door de taliban omwille van uw werkzaamheden voor de F.M.F. [...]Bank in Puli Khumri. Vooreerst is het niet geloofwaardig dat onbekende leden van de taliban, met wie u voordien nog nooit contact had gehad (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.17 en gehoorverslag CGVS 24/04/2017, p.5), u uit het niets zouden benaderen met de vraag explosieven te plaatsen in de bank waar u al jarenlang een trouwe werknemer was (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.17-18). Al na het eerste telefoontje kon u de plannen van de groepering immers kenbaar maken aan de bank zelf of de autoriteiten hierover inlichten. Gevraagd waarom de groepering zo een risico zou nemen, repliceerde u dat de taliban u bedreigde met de dood en dat de autoriteiten u geen bescherming zouden kunnen bieden (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.18), wat geen afdoende uitleg is. Er kan immers verwacht worden dat de taliban een betrouwbare en voorspelbare persoon zou rekruteren om zo een operatie uit te voeren in de plaats van een wildvreemde die geen enkele band heeft met hun groepering. Gevraagd hoe het komt dat de taliban u vertrouwde om explosieven te plaatsen in uw eigen kantoor, kwam u niet verder dan te stellen dat zij dat weten, waarna u meende dat ze het misschien aan u vroegen omdat u al acht jaar in de bank werkte en uw job goed deed (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.18), wat evenmin een afdoende uitleg is en net uw loyaliteit aan de bank aantoonde. De door u geschetste gang van zaken komt allerm minst aannemelijk over.

U verklaarde voorts dat u uw baas pas enkele dagen voor uw vertrek in september 2015 heeft ingelicht over de bedreigingen van de taliban (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.18 en gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.4). Gevraagd waarom u daar zolang mee heeft gewacht, antwoordde u dat de bedreigingen toen erger werden en u geen andere keuze meer had (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.4). U voegde daar nog aan toe dat u het zag als uw

plicht om uw baas daarover te informeren (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.4). U erop wijzend dat de taliban u al in juni 2015 vroeg om de bank op te blazen en dat dat toch informatie lijkt die het hoofd van de bank aanbelangt en aldus opnieuw gevraagd waarom u hem niet onmiddellijk heeft verteld over de plannen van de taliban, repliceerde u dat u wist dat uw baas niets kon doen maar dat u besloot het hem te vertellen toen de bedreigingen veelvuldiger werden (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.4), wat geen afdoende uitleg is. Uw gebrek aan reactie op het plan van de taliban om een bom tot ontploffing te brengen in de F.M.F. [...]Bank, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ter zake is het eveneens onbegrijpelijk dat u uw schoonvader die werkte als Deputy Branch Manager van de bank en die eveneens problemen had met de taliban (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.13-14), ook pas kort voor uw vertrek, meer bepaald dezelfde dag waarop u uw baas had ingelicht, vertelde over uw aanvaringen met de groepering (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.4). Volgens uw verklaringen en die van uw echtgenote eiste de taliban al vóór uw religieuze huwelijk een groot bedrag geld van uw schoonvader (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.14 en gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4). Hoewel uw vrouw niet meer naar school mocht gaan van haar vader na de plotse verdwijning van F(...) en u wist dat uw schoonvader bedreigingen ontving (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.14 en gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4), liet u het maandenlang na om hem in te lichten over uw problemen met de taliban. Gevraagd waarom u ook zolang wachtte om uw schoonvader in te lichten, antwoordde u dat uw schoonvader zijn eigen problemen had en dat u de familie niet nog meer wilde belasten (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.5). U vond het toen niet logisch om uw problemen met hem te delen (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.5), wat vragen oproept. Het zou immers net wel logisch zijn om direct te vertellen dat u werd benaderd door dezelfde groepering als uw schoonvader, in dezelfde periode als hem. Uw beschreven houding zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

U stelde verder dat de taliban u van juni 2015 tot september 2015 met de dood heeft bedreigd (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.17). Gevraagd waarom de groepering u zoveel kansen zou geven, repliceerde u dat als de taliban iets wil, ze die persoon blijven contacteren totdat hij/zij gehoorzaamt (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.18). Ook hier roept de tactiek van de taliban vragen op. Het is weinig waarschijnlijk dat de groepering u maandenlang telefonisch zou bedreigen zonder tot enige handeling over te gaan.

Verder heeft het Commissariaat-generaal eveneens bedenkingen bij de problemen die uw schoonvader zou ondervinden met de taliban. Zo bleken u en uw vrouw pas in België te hebben vernomen dat de taliban geld wil van uw schoonvader, hoewel deze eis al twee of drie maanden voor de verdwijning van F(...) werd gesteld (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4). Uw vrouw verklaarde dat jullie in Afghanistan enkel wisten dat uw vader werd bedreigd, meer niet (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4). Het mag verbazen dat jullie niet eerder op de hoogte waren van de eisen van de taliban gezien de groepering u en uw schoonvader benaderden omwille van dezelfde reden, met name jullie werk voor de bank.

Voorts tijdens het eerste gehoor gevraagd hoeveel geld de taliban van uw schoonvader eist, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.14). Uw echtgenote kon daarentegen wel vertellen dat het een bedrag betrof van vijf miljoen Afghani (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4). Tijdens het tweede gehoor gevraagd of u nu wel weet hoeveel geld de taliban eist van uw schoonvader, antwoordde u merkwaardig genoeg met: "hetzelfde bedrag dat ik vorige keer heb gezegd", zijnde vier of vijf miljoen Afghani (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.3). U erop wijzend dat u tijdens het vorige gehoor niet kon vertellen over hoeveel geld het ging, antwoordde u nu bevestigend dat u het toen niet wist maar dat u even terug aan uw vrouw had gevraagd om hoeveel geld het ging toen het onderwerp ter sprake kwam (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.3). Gevraagd waarom u zich daar niet eerder over had geïnformeerd, daar het toch ook u aanbelangt, repliceerde u dat uw schoonvader zijn eigen bedreigingen kreeg, dat u het misschien wel al vroeger wist maar dat u het was vergeten toen ernaar werd gevraagd en dat het recent weer ter sprake kwam (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.3), wat geen overtuigende uitleg is. Dat u het vroeger al zou hebben geweten, wordt overigens tegengesproken door uw eerdere verklaringen en door uw vrouw die tijdens het eerste gehoor verklaarde dat u niet wist over hoeveel geld het ging en tijdens het tweede gehoor net als u aangaf dat jullie er recent over hebben gesproken en dat u nu wel weet hoeveel geld de taliban eist (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4 en gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.6). Het roept vragen op dat u pas

in 2017, meer dan een jaar na de beweerde feiten, zou hebben gevraagd aan uw vrouw hoeveel geld de taliban eist van uw schoonvader. Uw gebrek aan interesse ondermijnt de geloofwaardigheid van de aangebrachte problemen met de groepering.

Verder bleef uw vrouw die nog steeds in contact is met uw schoonvader eerder vaag over de stand van zaken wat betreft zijn problemen. Zo kon ze niet vertellen of de taliban nog steeds hetzelfde bedrag eist van haar vader (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.6-7). Gevraagd of haar vader heeft gezegd of het bedrag bijvoorbeeld werd verhoogd, antwoordde ze dat ze niet verder heeft gevraagd over de bedreigingen (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.7). Gevraagd waarom niet, repliceerde uw echtgenote dat de keren dat ze praat met haar familie, ze niet wil spreken over de problemen (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.7). Ook u kon niet meer zeggen dan dat voor zover u weet uw schoonvader nog steeds wordt bedreigd (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.3). Gevraagd naar meer informatie, herhaalde u dat hij werd gebeld en dat ze tijdens die telefoontjes zeggen dat hij moet doen wat ze hem opdragen, zijnde geld betalen (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.3). De moeizame verklaringen van u en uw echtgenote over de problemen van uw schoonvader, ondergraven verder de geloofwaardigheid ervan.

Gevraagd naar andere werknemers van de F.M.F. [...]Bank die net als u werden bedreigd, repliceerde u dat u enkel iets heeft gehoord van uw collega's in Puli Khumri over een persoon die werkte voor de bank in Kabul die ook werd bedreigd en naar India is gevlucht (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.6). U stelde dat dat twee of drie jaar geleden is gebeurd maar u kon niet verduidelijken wat de taliban van deze persoon wilde, noch hoe de persoon in kwestie heet (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.6). U kon niets vertellen over andere collega's die problemen hadden omwille van hun werk voor de bank (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.6). Dezelfde vraag gesteld aan uw vrouw, vertelde ze onder andere dat collega's van haar vader en van u in Puli Khumri vorig jaar – na jullie vertrek – bedreigingen hadden ontvangen en waren vertrokken en dat er ook een collega werd onthoofd toen hij onderweg was naar Dushi (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.7-8). Uw echtgenote kon niet vertellen hoe deze personen heten (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Gevraagd door wie ze werden bedreigd, moest ze eveneens het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Ze verklaarde dat haar vader deze zaken een viertal maanden geleden had verteld aan haar toen ze had gevraagd naar de veiligheidssituatie (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Gevraagd aan uw vrouw of ú daarvan op de hoogte bent, antwoordde ze negatief. Gevraagd waarom ze daarover niets heeft verteld aan u, antwoordde ze merkwaardig genoeg dat ze het niet belangrijk vond om te vertellen dat uw collega werd onthoofd (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Haar erop wijzend dat het kan gaan om iemand die u kent, kwam ze niet verder dan te stellen dat ze het niet heeft gezegd en dat ze zijn naam niet kent (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Het roept ernstige vragen op dat uw vrouw zulke zaken niet zou communiceren aan u en dat als deze incidenten daadwerkelijk zouden zijn gebeurd, u hiervan evenmin op de hoogte zou zijn gebracht door uw ex-collega's bij de bank.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stelt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u, uw echtgenote en schoonbroer neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. De taskara's, huwelijksakte, studie- en werkgerelateerde documenten, bevatten enkel informatie over jullie identiteit, schoolcarrière en het werk van u en uw schoonvader, dewelke op zich niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen

binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

U gevraagd of u zich samen met uw vrouw, zoon en schoonbroer in Kabul zou kunnen vestigen en daar een leven zou kunnen opbouwen, antwoordde u dat de taliban een groot netwerk heeft en u overal kan vinden (gehoorverslag 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.5). Gevraagd of er los van de problemen met de taliban nog andere redenen zijn waarom zich jullie niet in Kabul zouden kunnen hervestigen, herhaalde u dat uw leven in gevaar is en dat de taliban overal in Afghanistan operatief is (gehoorverslag 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.5). Dezelfde vraag gesteld aan uw vrouw, antwoordde ze dat jullie geen netwerk hebben buiten Baghlan en dat de taliban daarnaast overal spionnen heeft en iedereen kan vinden (gehoorverslag 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Zoals hierboven aangetoond, wordt er echter geen geloof gehecht aan uw problemen en de problemen van uw schoonfamilie met de taliban. Wat betreft het door uw echtgenote aangehaalde gebrek aan een netwerk, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er ondersteuning wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u na uw middelbare studies in Pakistan, boekhoudkunde, economie en Engels heeft gestudeerd in Puli Khumri (gehoorverslag 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.10, p.17 en p.19). Daarnaast heeft u van 2007 tot 2015 achtereenvolgens als Data Entry Clerck, Credit Administrative Assistant en Branch Risk Officer Assistant gewerkt voor de F.M.F. [...]Bank in Puli Khumri (gehoorverslag 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.11). U spreekt naast Dari en Engels ook Pasjtoe en Urdu (gehoorverslag 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.4). Ook uw echtgenote is opgeleid. Ze studeerde sociologie aan de universiteit van Baghlan in Puli Khumri (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.5-6). Zij spreekt naast het Dari eveneens Pasjtoe (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.3). U kon 11.600 dollar betalen aan de smokkelaar om u en uw echtgenote naar Europa te sturen met het geld dat u verdiende in Afghanistan (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.16). Uw schoonvader – die Deputy Branch Manager is van de F.M.F. [...]Bank in Puli Khumri – kon 2.900 dollar betalen voor uw minderjarige schoonbroer die overigens tot de zesde graad naar school is gegaan in Afghanistan (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.16 en gehoorverslag 15/31933, d.d. 12/01/2017, p.7). Gelet op jullie opleidingsniveau, uw relevante werkervaring en de financiële draagkracht van u en uw

schoonfamilie, kan dan ook worden aangenomen dat jullie over de nodige middelen en capaciteiten beschikken om een leven op te bouwen in Kabul. Wat betreft S(...) A(...), dient er opgemerkt te worden dat uw schoonvader hem met u en uw echtgenote heeft meegestuurd naar Europa en dat jullie hier voor hem zorgen, waaruit logischerwijze volgt dat jullie ook voor hem zouden kunnen zorgen in Kabul.

Er mag dan ook worden geconcludeerd dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om samen met uw vrouw en schoonbroer naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud en dat van uw echtgenote, zoon en haar minderjarige broer te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

1.2. De tweede verzoekende partij, mevrouw S. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 mei 1995.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 november 2015 en dient op 4 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 11 januari 2017 en 24 april 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 23 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen is uw vader een Hazara en uw moeder een Pasjtoense van etnische origine, hangt u het ismailitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in de stad Puli Khumri, gelegen in het gelijknamige district van de provincie Baghlan. U was er woonachtig tot aan uw vertrek uit uw land. Uw vader, S(...) M(...) A(...), is Deputy Branch Manager van de F.M.F. [...]Bank in Puli Khumri. U maakte uw middelbare school af in de stad en studeerde sociologie aan de universiteit van Baghlan. Op 15 juli 2015 (24 saratan 1394) bent u religieus gehuwd met N(...) W(...) (CGVS (...); DVZ (...)). Uw man werkte net als uw vader voor de F.M.F. [...]Bank.

Eind juni of begin juli 2015 (begin saratan 1394) zei uw vader aan u en uw zussen dat jullie niet meer naar school mochten gaan omdat hij werd bedreigd door de taliban. Twintig dagen na uw huwelijk is uw broer F(...) verdwenen. Hij ging op een dag naar buiten en kwam nooit meer terug. Hierna mocht ook uw jongere broer S(...) (CGVS (...); DVZ (...)) niet meer naar school gaan. Op een avond kwam uw echtgenoot naar huis en zei dat u zich vertrekkensklaar moest maken. Hij legde uit dat zijn leven in gevaar was en dat jullie het land moesten verlaten. Die avond kwam uw vader langs samen met uw jongere broer en vroeg aan jullie om S(...) mee te nemen. Hij zei dat S(...) zijn leven ook in gevaar was als gevolg van de problemen die hij had en hij wenste een betere toekomst voor zijn zoon. Uw vader zelf, moeder en zussen konden Afghanistan niet verlaten daar er niet de financiële middelen voor waren.

U bent op 29 september 2015 (7 mizan 1394) met uw echtgenoot en minderjarige broer vertrokken uit Afghanistan. Jullie reisden via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, de Balkanroute, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar jullie samen op 4 november 2015 asiel vroegen.

In België vernam u van uw vader dat de taliban al die tijd vijf miljoen Afghani van hem eiste omdat hij in een bank werkt die interest vraagt, wat tegen de islam is. Hij wordt tot op heden bedreigd door de groepering. Uw vader is recent ongeveer een maand niet meer gaan werken uit angst maar moest zijn functie weer opnemen opdat hij niet ontslagen zou worden.

Na de geboorte van uw zoon in België op 12 mei 2016 vertelde uw man u ook wat hem precies was overkomen in Afghanistan en waarom jullie moesten vertrekken. Eerder had hij zijn problemen verzwegen om u niet nog ongeruster te maken. Op 15 of 20 juni 2015 werd hij opgebeld door de taliban. De beller zei dat hij voor een bank werkte die interest vraagt en dat hij moet doen wat hem zou worden opgedragen, met name explosieven plaatsen in de bank. Twintig of vijfentwintig dagen later werd hij een tweede keer opgebeld. Het verzoek van de taliban werd herhaald. Na tien dagen contacteerde de taliban uw echtgenoot nogmaals. Deze keer werd hij met de dood bedreigd. Een maand ging voorbij zonder dreigtelefontjes. Na jullie huwelijk werd hij echter opnieuw telefonisch gecontacteerd. De talib zei dat ze alles wisten over hem, wat zijn activiteiten zijn, dat hij getrouwd was en hij herhaalde dat hij gedood zou worden als hij niet zou ingaan op hun eis. Uw man ging niet meer naar de Engelse les en de gym en veranderde van simkaart. Hij zei ook aan zijn zus dat ze haar lerarenopleiding moest stopzetten. Vier dagen later werd hij weer telefonisch bedreigd door de taliban. Anderhalve week lang werd hij voortdurend opgebeld door de groepering. Op 19 of 20 september 2015 gaf de taliban uw echtgenoot een alternatief daar hij steeds weigerde de explosieven binnen te smokkelen. Ze zeiden dat hij hun gewapende mannen de bank moest binnenlaten. Hierna werd uw man elke dag gebeld en bedreigd. Op 28 september 2015 werd hij 's avonds thuis opgebeld. De mannen stonden aan de overkant van de weg en zeiden dat ze alles wisten over uw echtgenoot. De volgende dag werd hij opgebeld door mannen die in een auto bij zijn kantoor zaten. Hij werd weer bedreigd. Dezelfde dag nog zijn jullie vertrokken.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legden u, uw echtgenoot en broer volgende stukken voor: jullie taskara's; de religieuze huwelijksakte van u en uw man; kopieën van de schoolattesten van S(...) A(...); kopieën van de puntenlijst en het diploma middelbaar onderwijs van uw man; een diploma en certificaat van het Farhang High Education Institute van uw echtgenoot; een foto van zijn sportdiploma; foto's van twee certificaten van USAID training courses die hij heeft gevolgd; foto's van drie certificaten van The Agha Khan Agency of Microfinance; zijn klantenkaart van The F.M.F. [...]Bank; zijn werkbadge van The F.M.F. [...]Bank; een confirmation of employment van de bank; en foto's van de klantenkaart en werkbadge van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verwijst ter zake naar de beslissing die werd genomen in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u zou worden vervolgd door de taliban omwille van uw werkzaamheden voor de F.M.F. [...]Bank in Puli Khumri. Vooreerst is het niet geloofwaardig dat onbekende leden van de taliban, met wie u voordien nog nooit contact had gehad (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.17 en gehoorverslag CGVS 24/04/2017, p.5), u uit het niets zouden benaderen met de vraag explosieven te plaatsen in de bank waar u al jarenlang een trouwe werknemer was (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.17-18). Al na het eerste telefoontje kon u de plannen van de groepering immers kenbaar maken aan de bank zelf of de autoriteiten hierover inlichten. Gevraagd waarom de groepering zo een risico zou nemen, repliceerde u dat de taliban u bedreigde met de dood en dat de autoriteiten u geen bescherming zouden kunnen bieden (gehoorverslag CGVS

15/31931, d.d. 11/01/2017, p.18), wat geen afdoende uitleg is. Er kan immers verwacht worden dat de taliban een betrouwbare en voorspelbare persoon zou rekruteren om zo een operatie uit te voeren in de plaats van een wildvreemde die geen enkele band heeft met hun groepering. Gevraagd hoe het komt dat de taliban u vertrouwde om explosieven te plaatsen in uw eigen kantoor, kwam u niet verder dan te stellen dat zij dat weten, waarna u meende dat ze het misschien aan u vroegen omdat u al acht jaar in de bank werkte en uw job goed deed (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.18), wat evenmin een afdoende uitleg is en net uw loyaliteit aan de bank aantoonde. De door u geschetste gang van zaken komt allerm minst aannemelijk over.

U verklaarde voorts dat u uw baas pas enkele dagen voor uw vertrek in september 2015 heeft ingelicht over de bedreigingen van de taliban (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.18 en gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.4). Gevraagd waarom u daar zolang mee heeft gewacht, antwoordde u dat de bedreigingen toen erger werden en u geen andere keuze meer had (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.4). U voegde daar nog aan toe dat u het zag als uw plicht om uw baas daarover te informeren (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.4). U erop wijzend dat de taliban u al in juni 2015 vroeg om de bank op te blazen en dat dat toch informatie lijkt die het hoofd van de bank aanbelangt en aldus opnieuw gevraagd waarom u hem niet onmiddellijk heeft verteld over de plannen van de taliban, repliceerde u dat u wist dat uw baas niets kon doen maar dat u besloot het hem te vertellen toen de bedreigingen veelvuldiger werden (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.4), wat geen afdoende uitleg is. Uw gebrek aan reactie op het plan van de taliban om een bom tot ontploffing te brengen in de F.M.F. [...]Bank, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ter zake is het eveneens onbegrijpelijk dat u uw schoonvader die werkte als Deputy Branch Manager van de bank en die eveneens problemen had met de taliban (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.13-14), ook pas kort voor uw vertrek, meer bepaald dezelfde dag waarop u uw baas had ingelicht, vertelde over uw aanvaringen met de groepering (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.4). Volgens uw verklaringen en die van uw echtgenote eiste de taliban al vóór uw religieuze huwelijk een groot bedrag geld van uw schoonvader (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.14 en gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4). Hoewel uw vrouw niet meer naar school mocht gaan van haar vader na de plotse verdwijning van F(...) en u wist dat uw schoonvader bedreigingen ontving (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.14 en gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4), liet u het maandenlang na om hem in te lichten over uw problemen met de taliban. Gevraagd waarom u ook zolang wachtte om uw schoonvader in te lichten, antwoordde u dat uw schoonvader zijn eigen problemen had en dat u de familie niet nog meer wilde belasten (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.5). U vond het toen niet logisch om uw problemen met hem te delen (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.5), wat vragen oproept. Het zou immers net wel logisch zijn om direct te vertellen dat u werd benaderd door dezelfde groepering als uw schoonvader, in dezelfde periode als hem. Uw beschreven houding zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

U stelde verder dat de taliban u van juni 2015 tot september 2015 met de dood heeft bedreigd (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.17). Gevraagd waarom de groepering u zoveel kansen zou geven, repliceerde u dat als de taliban iets wil, ze die persoon blijven contacteren totdat hij/zij gehoorzaamt (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.18). Ook hier roept de tactiek van de taliban vragen op. Het is weinig waarschijnlijk dat de groepering u maandenlang telefonisch zou bedreigen zonder tot enige handeling over te gaan.

Verder heeft het Commissariaat-generaal eveneens bedenkingen bij de problemen die uw schoonvader zou ondervinden met de taliban. Zo bleken u en uw vrouw pas in België te hebben vernomen dat de taliban geld wil van uw schoonvader, hoewel deze eis al twee of drie maanden voor de verdwijning van F(...) werd gesteld (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4). Uw vrouw verklaarde dat jullie in Afghanistan enkel wisten dat uw vader werd bedreigd, meer niet (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4). Het mag verbazen dat jullie niet eerder op de hoogte waren van de eisen van de taliban gezien de groepering u en uw schoonvader benaderden omwille van dezelfde reden, met name jullie werk voor de bank.

Voorts tijdens het eerste gehoor gevraagd hoeveel geld de taliban van uw schoonvader eist, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.14). Uw echtgenote kon daarentegen wel vertellen dat het een bedrag betrof van vijf miljoen Afghani (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4). Tijdens het tweede gehoor gevraagd of u nu wel weet hoeveel geld de

taliban eist van uw schoonvader, antwoordde u merkwaardig genoeg met: "hetzelfde bedrag dat ik vorige keer heb gezegd", zijnde vier of vijf miljoen Afghani (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.3). U erop wijzend dat u tijdens het vorige gehoor niet kon vertellen over hoeveel geld het ging, antwoordde u nu bevestigend dat u het toen niet wist maar dat u even terug aan uw vrouw had gevraagd om hoeveel geld het ging toen het onderwerp ter sprake kwam (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.3). Gevraagd waarom u zich daar niet eerder over had geïnformeerd, daar het toch ook u aanbelangt, repliceerde u dat uw schoonvader zijn eigen bedreigingen kreeg, dat u het misschien wel al vroeger wist maar dat u het was vergeten toen ernaar werd gevraagd en dat het recent weer ter sprake kwam (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.3), wat geen overtuigende uitleg is. Dat u het vroeger al zou hebben geweten, wordt overigens tegengesproken door uw eerdere verklaringen en door uw vrouw die tijdens het eerste gehoor verklaarde dat u niet wist over hoeveel geld het ging en tijdens het tweede gehoor net als u aangaf dat jullie er recent over hebben gesproken en dat u nu wel weet hoeveel geld de taliban eist (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.4 en gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.6). Het roept vragen op dat u pas in 2017, meer dan een jaar na de beweerde feiten, zou hebben gevraagd aan uw vrouw hoeveel geld de taliban eist van uw schoonvader. Uw gebrek aan interesse ondermijnt de geloofwaardigheid van de aangebrachte problemen met de groepering.

Verder bleef uw vrouw die nog steeds in contact is met uw schoonvader eerder vaag over de stand van zaken wat betreft zijn problemen. Zo kon ze niet vertellen of de taliban nog steeds hetzelfde bedrag eist van haar vader (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.6-7). Gevraagd of haar vader heeft gezegd of het bedrag bijvoorbeeld werd verhoogd, antwoordde ze dat ze niet verder heeft gevraagd over de bedreigingen (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.7). Gevraagd waarom niet, repliceerde uw echtgenote dat de keren dat ze praat met haar familie, ze niet wil spreken over de problemen (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.7). Ook u kon niet meer zeggen dan dat voor zover u weet uw schoonvader nog steeds wordt bedreigd (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.3). Gevraagd naar meer informatie, herhaalde u dat hij werd gebeld en dat ze tijdens die telefoontjes zeggen dat hij moet doen wat ze hem opdragen, zijnde geld betalen (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.3). De moeizame verklaringen van u en uw echtgenote over de problemen van uw schoonvader, ondergraven verder de geloofwaardigheid ervan.

Gevraagd naar andere werknemers van de F.M.F. [...]Bank die net als u werden bedreigd, repliceerde u dat u enkel iets heeft gehoord van uw collega's in Puli Khumri over een persoon die werkte voor de bank in Kabul die ook werd bedreigd en naar India is gevlucht (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.6). U stelde dat dat twee of drie jaar geleden is gebeurd maar u kon niet verduidelijken wat de taliban van deze persoon wilde, noch hoe de persoon in kwestie heet (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.6). U kon niets vertellen over andere collega's die problemen hadden omwille van hun werk voor de bank (gehoorverslag CGVS 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.6). Dezelfde vraag gesteld aan uw vrouw, vertelde ze onder andere dat collega's van haar vader en van u in Puli Khumri vorig jaar – na jullie vertrek – bedreigingen hadden ontvangen en waren vertrokken en dat er ook een collega werd onthoofd toen hij onderweg was naar Dushi (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.7-8). Uw echtgenote kon niet vertellen hoe deze personen heten (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Gevraagd door wie ze werden bedreigd, moest ze eveneens het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Ze verklaarde dat haar vader deze zaken een viertal maanden geleden had verteld aan haar toen ze had gevraagd naar de veiligheidssituatie (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Gevraagd aan uw vrouw of u daarvan op de hoogte bent, antwoordde ze negatief. Gevraagd waarom ze daarover niets heeft verteld aan u, antwoordde ze merkwaardig genoeg dat ze het niet belangrijk vond om te vertellen dat uw collega werd onthoofd (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Haar erop wijzend dat het kan gaan om iemand die u kent, kwam ze niet verder dan te stellen dat ze het niet heeft gezegd en dat ze zijn naam niet kent (gehoorverslag CGVS 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Het roept ernstige vragen op dat uw vrouw zulke zaken niet zou communiceren aan u en dat als deze incidenten daadwerkelijk zouden zijn gebeurd, u hiervan evenmin op de hoogte zou zijn gebracht door uw ex-collega's bij de bank.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stelt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u, uw echtgenote en schoonbroer neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. De taskara's, huwelijksakte, studie- en werkgerelateerde documenten, bevatten enkel informatie over jullie identiteit, schoolcarrière en het werk van u en uw schoonvader, dewelke op zich niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

U gevraagd of u zich samen met uw vrouw, zoon en schoonbroer in Kabul zou kunnen vestigen en daar een leven zou kunnen opbouwen, antwoordde u dat de taliban een groot netwerk heeft en u overal kan vinden (gehoorverslag 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.5). Gevraagd of er los van de problemen met de taliban nog andere redenen zijn waarom zich jullie niet in Kabul zouden kunnen hervestigen, herhaalde u dat uw leven in gevaar is en dat de taliban overal in Afghanistan operatief is (gehoorverslag 15/31931, d.d. 24/04/2017, p.5). Dezelfde vraag gesteld aan uw vrouw, antwoordde ze dat jullie geen netwerk hebben buiten Baghlan en dat de taliban daarnaast overal spionnen heeft en iedereen kan vinden (gehoorverslag 15/31932, d.d. 24/04/2017, p.8). Zoals hierboven aangetoond, wordt er echter geen geloof gehecht aan uw problemen en de problemen van uw schoonfamilie met de taliban. Wat betreft het door uw echtgenote aangehaalde gebrek aan een netwerk, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er ondersteuning wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u na uw middelbare studies in Pakistan, boekhoudkunde, economie en Engels heeft gestudeerd in Puli Khumri (gehoorverslag 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.10, p.17 en p.19). Daarnaast heeft u van 2007 tot 2015 achtereenvolgens als Data Entry Clerck, Credit Administrative Assistant en Branch Risk Officer Assistant gewerkt voor de F.M.F. [...]Bank in Puli Khumri (gehoorverslag 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.11). U spreekt naast Dari en Engels ook Pasjtoe en Urdu (gehoorverslag 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.4). Ook uw echtgenote is opgeleid. Ze studeerde sociologie aan de universiteit van Baghlan in Puli Khumri (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.5-6). Zij spreekt naast het Dari eveneens Pasjtoe (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.3). U kon 11.600 dollar betalen aan de smokkelaar om u en uw echtgenote naar Europa te sturen met het geld dat u verdiende in Afghanistan (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.16). Uw schoonvader – die Deputy Branch Manager is van de F.M.F. [...]Bank in Puli Khumri – kon 2.900 dollar betalen voor uw minderjarige schoonbroer die overigens tot de zesde graad naar school is gegaan in Afghanistan (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.16 en gehoorverslag 15/31933, d.d. 12/01/2017, p.7). Gelet op jullie opleidingsniveau, uw relevante werkervaring en de financiële draagkracht van u en uw schoonfamilie, kan dan ook worden aangenomen dat jullie over de nodige middelen en capaciteiten beschikken om een leven op te bouwen in Kabul. Wat betreft S(...) A(...), dient er opgemerkt te worden dat uw schoonvader hem met u en uw echtgenote heeft meegestuurd naar Europa en dat jullie hier voor hem zorgen, waaruit logischerwijze volgt dat jullie ook voor hem zouden kunnen zorgen in Kabul.

Er mag dan ook worden geconcludeerd dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om samen met uw vrouw en schoonbroer naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud en dat van uw echtgenote, zoon en haar minderjarige broer te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De verzoekende partijen zijn tevens van mening dat de verwerende partij *in casu* “de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht” en de samenwerkingsplicht die voortvloeit uit artikel 4 van “de Kwalificatierichtlijn” schendt.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

De verzoekende partijen lichten toe als volgt:

"III. MIDDELS

1) Eerste middel afgeleid uit de schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM");

Met oog op het Verdrag van Genève, hebben verzoekers ernstige bedreigingen ondergaan in hun land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidig context van langdurig gewapend conflict tussen de regering en haar ondersteuners, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de taliban.

Verzoekers hebben een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst wegens de vervolgingen door de taliban, wegens de weigering van Dhr W. N. (...) om hen te helpen om een aanslag op de bank waar hij werkt te plegen. Bovendien behoren verzoekers tot een welbepaald sociaal groep, zijnde de Hazara gemeenschap in Afghanistan.

De bedreigingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève. Artikel 48/3, §4, e) van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

De bedreigingen en vrees voor vervolging zijn ook gebonden aan artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet, het welk bepaalt:

"§ 4. Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven".

Verzoekers zijn afkomstig uit Puli Khumri, in de provincie Baghlan, gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie. Ze zijn bovendien Hazara.

Geen van deze gegevens word in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij. Ze moeten dus als vastgesteld beschouwd worden.

Sinds jaren is er een gewelddadig conflict tussen de regering en zijn ondersteuners aan de gang, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de taliban, waarbij in de provincie van verzoeker.

Recente nieuwsberichten bevestigen de onveiligheid in Baghlan provincie, waar zich de taliban en de regering de contrôle over het provincie bestrijden in herhaaldelijke gevechten (zie "Taliban Attack Baghlan-Mazar Highway, Clashes Ongoing", Tolo News, By Hamid Shirzai, 24 May 2017, en "Taliban overruns district in Afghanistan's Baghlan", Al Jazeera, 15 Aug 2016).

Trouwens plegen de taliban regelmatig aanslagen over banken, zoals vermeldt door meerdere bronnen (zie "Three killed, 30 wounded in Afghan bank attack", PressTV, May 20, 2017; "Taliban Launch Rocket Attack and Kill at Least 20 Afghan Police Officers", New York Times, May 21 2017, en "3 die in Taliban attack on Afghan bank", May 21 2017, The Gulf Today).

Bovendien is verzoeker Hazara, een etnisch gemeenschap die bijzonders vervolgt word door de Taliban. De UNHCR benadrukt: "Ethnie divisions in Afghanistan remain strong. The Peoples under Threat Index compiled by Minority Rights Group International lists Afghanistan as the fourth most dangerous country in the world for ethnie minorities, especially because of targeted attacks against individuals based on their ethnienity and religion. The index refers specifically to the Hazaras, Pashtuns, Tajiks, Uzbeks, Turkmen and Baluchis as ethnie minorities at risk in Afghanistan. En ook dat "Hazaras have been reverted to face continuing societal discrimination, as well as to be targeted for extortion through illégál taxation, forced recruitment and forced labour, and physical abuse. Hazaras have historically been marginalized and discriminated against by the Pashtuns. While they were reported to have made significant economic and political advances since the 2001 fall of the Taliban regime, more recently there has reportedly been a significant increase in harassment and intimidation. kidnappings and

killings at the hands of the Taliban and other AGEs" (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, UNHCR, 19 april 2016, HCR/EG/AFG/16/02, p74, 76)

Deze objectieve informatie komt overeen met de verklaringen van verzoekers omtrent vervolgingen van de taliban, omdat Dhr N. W. (...) weigerde om op de eisen van de taliban om hen te helpen een aanslag op de bank waar hij werkte te plegen.

Verzoekers verklaren dat ze ook de taliban vrezen omdat ze Hazara zijn, en de taliban hun etnisch groep in het bijzonder als doelwit neemt. Ze waren dus in groot gevaar in Afghanistan gedood of gefolterd te worden wegen de weigering van Dhr N. W. (...) op the eisen van de taliban in te gaan, en omwille van hun etnisch behoren van de Hazara.

Gezien huidige context van conflict en geweld in Afghanistan en in the provincie van verzoekers, zijn de verklaringen van verzoekers niet enkel coherent maar ook plausibel. Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, §5 de welke duidelijk stelt dat "Bij het beoordelen of de vrees van verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerk hem door de actor van de vervolging wordt toegeschreven".

Bovendien kunnen verzoekers geen verdediging verkrijgen van hun eigen overheid, wegens de sterke aanwezigheid van de Taliban en de gering controle van de overheden over het gebied.

Prima facie hebben verzoekers een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens bedreigingen als gevolg van hun politieke overtuigingen in de brede zin, zowel als wegen hun behoren aan de Hazara etnisch groep.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de bedreigingen die verzoekers hebben ondergaan en hunvrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de regelmatige aanslagen van de taliban op banken en de vervolgingen tegen de Hazaras.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoekers, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, geen risico loopt weer de slachtoffers te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonscrite de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoekers, ten eerste dat ze een oprechte inspanning hebben geleverd om hun asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hen het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, hun verklaringen zijn eenduidig en komen overeen met de beschikbare informatie. Hun verklaringen bevestigen dat ze een gegronde vrees voor vervolging hebben in Afghanistan.

Bovendien menen wet dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vragen verzoekers U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden

van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoekers — quod non - dan hoeft hen de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan¹¹ om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- doodstraf of executie, of, □
- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn Gland van herkomst, of, □
- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig □ geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. □

De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire bescherming status hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L. DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAERT, « Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Caritas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p. 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel § Savage t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91).

Dat artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italie, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 — 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdeingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is

de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In casu erkent verwerende partij dat verzoekers afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen, waaronder de taliban, en dat ze Hazara zijn. Objectieve informatie duidt dat de taliban de hazaras als doelwit nemen.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

De Commissaris heeft dit echter niet bewezen en geeft geen indicatie over de veiligheid situatie in de streek van herkomst van verzoeker, maar ontwikkeld rechtstreeks de beweerde intern beschermingsalternatief van verzoeker in Kabul stad.

Zoals hieronder uitgelegd menen we dat de analyse van de Commissaris omtrent de beweerde redelijke een veilige intern beschermingsalternatief van verzoeker in Kabul stad niet gerechtvaardigd is. Zou U Raad onze analyse volgen, dan hoeft de veiligheid situatie in de streek van herkomst van verzoeker geanalyseerd te worden.

De Commissaris betwist de herkomst van verzoeker van de provincie Baghlan (district Dahana-i-Ghuri) niet, en heeft geen onderzoek gevoerd betreffend de veiligheid situatie in deze provincie. We zijn echter van mening dat dit verslechterde veiligheid situatie (voor welke we naar de middelen supra verwijzen) de toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeker gerechtvaardigd.

We onderlijnen bovendien dat de intern beschermingsalternatief mogelijkheid gewoonlijk in aanmerking komt wanneer erkend word dat de veiligheid situatie dusdanig slecht is dat afkomstige van de bepaalde streek er niet meer wonen kunnen zonder ernstige bedreigingen op hun leven te lopen. Het feit dat de Commissaris niets vermeld over de veiligheid situatie in de streek van herkomst van verzoeker duidt impliciet aan dat er de onhoudbare veiligheid situatie erkend word.

Indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, vraagt verzoeker dus voor alle hierboven redenen, met eerbied, de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Commissaris meent verder dat verzoeker een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul stad heeft. We menen dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS betreffende de intern beschermingsalternatief niet draagkrachtig is.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de motivering van de Commissaris generaal onvoldoende is om de mogelijkheid voor een intern beschermings alternatief te bewijzen.

Verzoekers voldoen aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoren ze tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. □ In ondergeschikte orde dient hen ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.

2) Tweede middel afgeleid uit de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")

Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoekers omdat ze geen geloof hecht aan hun verklaringen omtrent hun vrees te worden gedood door de taliban, omdat Dhr N. W. (...) weigerde op de eis van de taliban in te gaan om ze helpen een bank te ontploffen en omdat ze hazara zijn.

Verzoekers menen dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke zij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekers weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Ten eerste wensen verzoekers de onbetwiste elementen, of allerm minst niet tegengesproken elementen, naar voren te brengen: ze zijn afkomstig uit de provincie Baghlan, en ze zijn hazara.

Hun regio is onveilig, wegens de aanwezigheid van de Taliban en andere strijdende groepen (de Commissaris geeft dit impliciet toe in de beslissing door niets over de veiligheid van de Baghlan

provincie te melden maar alleen verwijzen naar een beweerd intern beschermingsalternatief in Kabul). Dit is bevestigd in de toegevoegde artikelen.

Bovendien melden de toegevoegde artikelen dat de taliban regelmatig banken aanvallen, door gewapende aanvallen of bommen aanslagen.

De toegevoegde rapport stelt ook dat de taliban vaak hazaras als doelwit nemen.

Verzoeker heeft deze gegevens al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoekers zoals verklaart gedurende hun gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

Bovendien hebben verzoekers met grote nauwkeurigheid geantwoord aan alle vragen die hen gesteld werden over hun regio, de aanwezigheid van de taliban, de Ismaïlitische geloof...(CGVS 11/01/2017, p3 tot 5). Deze verklaringen duiden een persoonlijke ervaring aan en zeker en vast geen ingestudeerde kennis.

De grief van de Commissaris volgens de welke de verklaringen van verzoekers ongeloofwaardig zijn moet verworpen worden.

Ook beweert de Commissaris generaal dat Dhr N. W. (...) (verzoeker) onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben. We zijn van mening dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

Ten eerste, meent de Commissaris dat het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker zouden vragen om explosieven in de bank te plaatsen, terwijl ze eerder nooit contact met hem hadden. Verzoeker volhardt dat hij veronderstelt dat de taliban hen contacteerden omdat hij al lang in de bank werkt en dat zijn medewerkers zoals de wachters geen wantrouwen tegen hem zouden hebben (anders als een vreemdeling). Hij volhardt ook dat het geen bijzonder risico was voor de taliban om hem deze tak te geven omdat ze weten dat hij geen bescherming van de overheden krijgen zou kunnen zelfs als hij ze waarschuwde, en dat hij tegelijkertijd zijn werkplaats zou riskeren te kwijtraken als hij de bank waarschuwde. Dit verklaring is logisch, en we menen dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten doet.

Ten tweede beweert de Commissaris dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker pas kort voor zijn vertrek zijn baas heeft ingelicht over de bedreigingen van de taliban. Verzoeker volhardt dat hij het zo lang mogelijk niet zei en probeerde de bedreigingen in zijn gedachten te negeren, tot ze erger werden en hij ook fysisch bedreigd werd (door een oud man in een auto en 2 mannen op een motorfiets). Hij had zijn vrouw, zus en moeder al gezegd het huis niet meer te verlaten (CGVS 11/01/2017 pl8). Hij was nochtans voor hen financieel verantwoordelijk en hij moest verder naar zijn werk gaan. Hij was bang dat zijn baas hem zou ontslaan, en durfde het dus niet vroeger aan hem melden (CGVS 11/01/2017 pl8). Zijn vermoeden waren gerechtvaardigd omdat daarna hij het aan zijn baas gezegd had, verslechterde hun relatie (CGVS 11/01/2017 pl8). Bovendien wist hij dat zijn baas niet veel zou kunnen doen tegen de bedreigingen (CGVS 24/04/2017 p4). Dit verklaring is opnieuw logisch, en we menen dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten doet.

Ten derde, wordt verzoeker verweten dat hij ook kort voor zijn vertrek zijn schoonvader ingelicht heeft over de bedreigingen van de taliban. Verzoeker heeft uitgelegd dat zijn schoonvader al veel last had van zijn eigen problemen (de ontvoering van zijn zoon) en dat hij het dus niet nog moeilijker voor hem wilde maken, en dat hij trouwens niet veel contact met hem had (CGVS 24/04/2017 p5, CGVS 11/01/2017 pl4). Hij had zijn eigen vrouw ook niet ingelicht, omdat ze ook van de ontvoering van zijn broeder last had (CGVS 11/01/2017 pl 9). Zelfs zijn moeder en zijn zus, die met hem woonden wisten het niet (CGVS 11/01/2017 pl9). Dit verklaring is opnieuw logisch, en we menen dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten doet.

Vervolgens meent de Commissaris dat het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoeker meerdere maanden bedreigden zonder hun bedreigingen uitvoeren. Hij verklaarde ook dat hij zijn studies en activiteiten buiten het werk stopte toen de bedreigingen erger werden (CGVS 11/01/2017 pl7) om zo weinig mogelijk naar buiten te gaan. De Commissaris verwierpt verzoekers antwoord volgens de welke dit een gewoonlijk tactiek van de taliban is, zonder te verklaren waarom. We menen echter dat sinds verzoeker niet in de hoofd van de taliban die hem bedreigen is, dit een voldoende verklaring is.

Daarna beweert de Commissaris dat de problemen van de schoonvader van verzoeker met de taliban ongeloofwaardig zijn. De Commissaris baseert zich ervoor in de bewering dat verzoekers pas in België vernomen hebben dat de taliban geld van de schoonvader eisten. Echter tont en grondige lezing van de rapport van het gehoor dat de vrouw van verzoeker dit niet zei (CGVS A.S. (...) 11/01/2017 p4):

(...)

Dit grief moet dus verworpen zijn.

Verder beweert de Commissaris dat het feit dat verzoeker bij het eerste gehoor niet precies wist hoeveel geld de taliban van zijn schoonvader eisten de geloofwaardigheid van de problemen van zijn

schoonvader ondermijnt. We zijn van mening dat dit grief ongegrond is, omdat zoals boven uitgelegd verzoeker geen contact heeft (en nooit veel contact gehad heeft) met zijn schoonvader en de informatie die hij over hem heeft van zijn vrouw komen, die dit informatie wel had (CGVS 24/04/2017 p3). Verzoeker heeft eerlijk uitgelegd dat hij de informatie over de precies bedrag geld kreeg toen hij zijn vrouw erover vroeg naar de eerste gehoor (CGVS 24/04/2017 p3). We menen dat het feit dat de Commissaris dit onderlijnt als een verwijt tegen verzoeker eerder tont dat de Commissaris moeilijkheden heeft om solide verwijten tegen verzoeker te vinden, op basis van zijn verklaringen.

Vervolgens beweert de Commissaris opnieuw dat de problemen van de schoonvader van verzoeker met de taliban ongeloofwaardig zijn, omdat de vrouw van verzoeker niet wet of de taliban de bedrag die ze van haar vader eisen verhoogt hebben of niet. Echter heeft Mvr S. A. (...) uitgelegd dat ze niet vaak met haar vader spreekt (een keer per maand of anderhalve maand) en dat ze dus niet te veel vragen wil over détails over de bedreigingen (CGVS A. S. (...) 24/04/2017 p7). Dit is een normaal reactie voor iemand die gescheiden van zijn familie is, die problemen heeft die hun leven dagelijks leven beïnvloeden (hun moeder en zussen verlaten het huis bij voorbeeld niet, haar vader ging niet meer naar werk tijdens een maand omdat hij bang was... CGVS A. S. (...) 11/01/2017 p7). Indien zijn vrouw het zelfs niet weet, en sinds hij geen contact met de familie van zijn vrouw heeft, is het ook normaal dat verzoeker niet weet of de taliban nog steeds dezelfde bedrag van zijn schoonvader eisen. Dit grief moet dus verworpen worden.

Ten slotte meent de Commissaris dat het vreemd is dat de vrouw van verzoeker hem niet op de hoogte bracht van informatie die ze door haar vader meerdere maanden geleden kreeg, over personen die voor dezelfde bank als verzoeker werken die bedreigingen kregen of onthoofd werden. Mvr W. (...) verklaarde dat ze dit informatie niet verder aan haar man heeft gegeven omdat ze niet dacht dat het belangrijk was. Ze kon zich de namen van de personen niet herinneren, en haar vader had alleen verteld dat collega bedreigd werden, maar niet door wie of in welke omstandigheden een van hen onthoofd werd. Er zijn vele filialen van deze bank doorheen Afghanistan, en verzoeker kende niet alle werknemers van zijn werkgever. Verzoeker voegt bovendien toe dat hij wegens zijn stress tijdens het gehoor vergeten heeft te melden dat een collega van een andere filiaal (Saar Pol) ontvoerd werd en zijn familie geld moest betalen zodat hij vrij gelaten word.

Ten gevolge is de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban niet draagkrachtig en moet verworpen worden.

De verklaringen van verzoekers moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Ten slotte wensen verzoekers te benadrukken dat de motivering van de Commissaris generaal betreffende de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming status niet draagkrachtig is.

Ten eerste erkent de Commissaris dat de veiligheidssituatie in Afghanistan achteruit is gegaan, en dat de regio van verzoeker onveilig is (zie supra).

De Commissaris beweert dat "Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad" en dat "... er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict" (beschikking p5).

Er zal u aangetoond worden dat er voor burgers in Kabul wel een dusdanig risico bestaat. Inderdaad berichten recentelijke nieuws artikelen dat er recentelijk nog een bijzonder dodelijk aanval gebeurde in Kabul, waaraan 150 mensen gedood werden en 400 gewond werden (zie *Attentat de Kaboul: le bilan monte à 150morts*, Le Monde.fr avec AFP et Reuters, 06.06.2017, http://www.lemonde.fr/asi-pacifique/article/2017/06/06/attentat-de-kaboul-le-bilan-monte-a-150-morts_5139206_3216.html#G9KkPZPqpiHgEm0.99, en Kabul blast:

Attack kills 90 near diplomatie area in Afghanistan, By Ehsan Popalzai, Laura Smith-Spark and Faith Karimi, CNN, <http://edition.cnn.com/2017/05/31/asia/kabul-explosion-hits-diplomatic-area/index.html>, June 1,2017).

Verschillende rapporten en artikelen duiden aan dat de huidige veiligheidssituatie in Kabul voor de bevolking op ernstige mate gevaarlijk is, met 62% van slachtoffers van aangrepen zijnde burgers (Afghanistan: Sikkerhetssituasjonen i provinsene Kabul, landinfo - 25. November 2016, pl6) ("Sivile i Kabul by utgjør hele 62 prosent av ofrene som fiølge av komplekse angrep og selvmordsangrep", firei vertaling: Burgers in Kabul stad gelden voor 62 procent van de slachtoffers als gevolg van complexe aanvallen en zelfmoordaanslagen).

Anders als beweert door de Commissaris, vonden in 2017 elk maand meerdere bombaanslagen of andere gewelddadige aangrepen in Kabul plaats, waarbij veel burgers overleden (zie European Country of origin Network website : http://www.ecoi.net/news/!_88769:_Afghanistan/101_general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm) :

"MAY 2017

"A suicide attack on a convoy belonging to the Nato mission in Afghanistan has killed at least eight people in Kabul, officials say. The victims were all civilians, a government spokesman said. About 25 other people were injured, including three US service members. The attack on the group of military vehicles happened next to the US embassy during the morning rush hour. So-called Islamic State (IS) said it was behind the attack. " (BBC News, 3 May 2017)

APRIL 2017

"At least five people have been killed and several others injured in a suicide bombing in Kabul the Afghan Interior Ministry says. The blast occurred near the Defense Ministry compound and other government institutions on April 11, when thousands of

ministry staff were leaving their offices for the day. A Defense Ministry spokesman was quoted as saying the victims included both civilians and members of the Afghan security forces. The spokesman also said the target appeared to be a police post. The Islamic State (IS) extremist group claimed the attack through its unofficial news agency, Amaq, saying the bomber targeted a checkpoint. " (RFE/RL, 12 April 2017)
MARCH 2017 "Afghan officials say the death toll in an attack on a military hospital in Kabul has risen to 49. Salim Rassouli, director of Kabul hospitals, said on March 9 that 49 people were killed in the attack on the Sardar Mohammad Khan military hospital on March 8, and at least 63 wounded. The extremist group Islamic State (IS) claimed responsibility for the attack in which gunmen dressed as health workers shot doctors, patients, and visitors at the 400-bed hospital. Health Ministry spokesman Qamaruddin Sediqi confirmed the death toll of 49 but put the number of people wounded at 76. Other officials said 90 people were wounded. " (RFE/RL, 9 March 2017)

"Almost simultaneous attacks in Kabul have left at least 16 people dead and 44 injured, the health ministry says. The two suicide attacks took place at about midday local time (07:30 GMT) on Wednesday, targeting a police station and intelligence agency offices. Taliban spokesman Zabihullah Mujahid claimed responsibility for the attacks. " (BBC News, 1 March 2017)

FEBRUARY 2017

"At least 20 people have been killed in a suicide bombing at Afghanistan's Supreme Court in Kabul officials say. The government said 41 people were injured, 10 of them critically. All of the casualties are civilians. The bomber targeted the car park of the court compound as employees were leaving to go home, reports say. There was no immediate claim for the attack, which follows a number of deadly bombings by the Taliban and other militants in recent months " (BBC News, 7 February 2017). "Islamic State claimed responsibility on Wednesday for a suicide attack that killed at least 22 people outside Afghanistan's Supreme Court. The bomber, identified as Abu Bakr Altajiki by the militant group, detonated an explosive belt as court employees were leaving work in downtown Kabul on Tuesday evening. " (Reuters, 8 February 2017)

JANUARY 2017

"Afghan officials say twin bombings near parliament in Kabul killed at least 38 people on January 10, while a powerful blast at a government guesthouse in southern Kandahar left at least seven dead, including five diplomats from the United Arab Emirates. The initial blast in Kabul struck about 4 p. m. as employees were leaving a compound of government and legislative offices, Interior Ministry spokesman Sadiq Sadiqi said. Sadiqi told RFE/RL's Radio Free Afghanistan that a suicide bomber blew himself up, followed by a car bomb in the same area in "what appears to have been a coordinated attack. " The second explosion occurred after security forces had arrived at the scene. According to some reports, another vehicle with explosives was stopped by security forces near the area. Health officials say more than 70 people were wounded in the bombings, which were claimed by the Taliban. " (RFE/RL, 11 January 2017).

Uit deze artikelen blijkt dus dat zelfs indien, zoals beweert door de Commissaris, de geweld in Kabul hoofdzakelijk doelgericht van aard is, vormen burgers de grootste aantal van de slachtoffers. Voor deze gronden, menen we dat Kabul niet als veilig kan worden beschouwt.

Daarna heeft verzoeker uitgelegd dat de Taliban hun netwerk ook in Kabul hebben en er aanwezig zijn, dat hij niemand kent in Kabul, en er geen familie heeft (CGVS 24/04/2017 p5). Tijdens ons vergadering met verzoeker heeft hij ook verklaard dat hij vele moeilijkheden zou hebben om een werkplaats te vinden in Kabul, dat het leven en het huisvesting er zeer duur zijn, en dat hij dus niet in plaats zal zijn om voor zijn familie te zorgen.

We benadrukken dus dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker hem geen redelijk vestigingsalternatief in Kabul aanbieden, zoals beweert door de Commissaris.

We herhalen dat het invoeren van het intern beschermingsalternatief is het resultaat van de toepassing van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of Ub) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. " UNHCR heeft richtlijnen over het onderzoek en de toepassing van het intern beschermingsalternatief gepubliceerd (UNHCR, *Principes directeurs sur la protection internationale* no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne " dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04).

Volgens het standpunt van UNHCR is, om van een intern beschermingsalternatief (IBA) te kunnen spreken, een kwalitatief alternatief vereist. Nadat het relevante karakter van het intern beschermingsalternatief werd onderzocht (toegankelijkheid, en om de vervolging er vermeden worden), dient eveneens de redelijkheid van de verwachting zich er te vestigen geanalyseerd te worden. De Commissaris dient dit onderzoek te doen, en te bewijzen dat de er een redelijk en toegankelijk IBA voor verzoeker bestaat.

UNHCR geeft bepaalde indicaties voor de concrete invulling van de redelijkheid van de IBA (de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief):

"Analyse du caractère raisonnable

22- Outre l'absence de crainte de persécution dans la zone de fuite ou de réinstallation interne envisagée, le demandeur doit pouvoir raisonnablement s'y réinstaller en toutes circonstances. De nombreuses juridictions ont adopté ce critère de "caractère raisonnable soit explicitement, soit en faisant référence aux notions similaires de "difficulté excessive" (undue hardship) ou de "protection significative" (meaningful protection).

23. Sans découler directement du texte de la Convention de 1951, le critère du "caractère raisonnable" constitue un outil juridique utile qui s'est révélé suffisamment souple dans l'analyse visant à déterminer si, en toutes circonstances, on peut raisonnablement attendre de l'intéressé/ée qu'il/elle s'établisse dans la zone envisagée pour mettre un terme à sa crainte fondée de persécution. Il ne s'agit pas d'une analyse visant à établir ce que l'on peut attendre d'une hypothétique "personne raisonnable". La question est de savoir ce qui est raisonnable, tant subjectivement qu'objectivement, dans le cas particulier du demandeur et dans les conditions prévalant dans la zone envisagée de fuite ou de réinstallation interne.

Au vu de la situation prévalant dans le pays concerné, le demandeur peut-il mener une vie relativement normale sans devoir faire face à des difficultés excessives?

24. La réponse à cette question impose une appréciation de la situation personnelle du demandeur, de l'existence de persécutions antérieures, des conditions de sûreté et de sécurité, de respect des droits de l'homme et des conditions économiques de subsistance.

25. La situation personnelle de l'intéressé/ée mérite toujours une attention particulière dans l'examen visant à établir si la réinstallation dans la zone envisagée était excessivement difficile et par voie de conséquence, déraisonnable pour la personne. Dans cette évaluation, il importe de prendre en compte certains facteurs comme l'âge, le sexe, la santé, le handicap, la situation et les relations familiales, les fragilités sociales ou autres, des considérations d'ordre ethnique, culturel ou religieux, les liens et compatibilités politiques et sociales, les questions de langues, la formation scolaire, universitaire et professionnelle et les possibilités d'emploi ainsi que toute persécution antérieure et ses conséquences psychologiques. L'absence de liens ethniques ou culturels en particulier, peut conduire à l'isolement d'un individu et même à des discriminations exercées à son encontre au sein de communautés dans lesquelles des liens de cette nature constituent le trait dominant de la vie quotidienne.

Certains facteurs qui, en eux-mêmes, n'excluent pas la réinstallation interne peuvent cependant, par effet cumulatif amener à cet état de fait. Selon les situations individuelles des intéressés, les facteurs susceptibles d'assurer le bien-être matériel et psychologique de la personne, tels que la présence de membres de famille ou l'existence d'autres liens sociaux étroits dans la zone envisagée, peuvent primer sur d'autres facteurs.

27. Le demandeur doit pouvoir trouver la sûreté et la sécurité et être à l'abri de tout danger et de menace à son intégrité physique. Cette situation doit être durable et non illusoire ou imprévisible.

Dans la plupart des cas, les pays en proie à un conflit armé ne constitueront pas un lieu sûr de réinstallation interne, en particulier au vu de l'instabilité des lignes de front qui peuvent soudainement provoquer l'insécurité dans une zone jusque-là considérée comme sûre. (...)

28. Lorsque le respect des droits de l'homme les plus fondamentaux, notamment des droits imprescriptibles, pose problème, la zone envisagée ne peut être considérée comme hypothèse raisonnable. Cela ne signifie pas que la privation de certains droits civils, politiques ou socio-économiques dans la zone envisagée suffit à écarter toute possibilité de fuite ou de réinstallation interne dans cette zone. Mais il conviendra alors, d'un point de vue pratique, d'apprécier si les droits dont le respect ou la protection n'est pas assuré sont si essentiels pour l'intéressé/ée, que leur privation lui porterait suffisamment tort pour que cette zone ne constitue pas une alternative raisonnable.

29. Les conditions socio-économiques dans la zone envisagée doivent être intégrées à ce stade de l'analyse. Si la situation est telle que le demandeur sera dans l'incapacité de gagner sa vie ou d'avoir accès à un logement, ou que les soins médicaux ne peuvent être dispensés ou sont notoirement insuffisants, la zone ne peut être considérée comme une possibilité raisonnable. Il serait déraisonnable, y compris du point de vue de respect des droits de l'homme, d'attendre d'une personne qu'elle se réinstalle pour être confrontée à l'indigence économique ou à un niveau de vie en deçà d'un niveau de subsistance à tout le moins décent. (TJNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04 p.6 -7).

Verzoeker legt uit dat hij geen familie in Kabul kent en er niemand kent. Hij verklaard ook dat het zeer moeilijk zou zijn voor hem en werkplaats te vinden omwille van de moeilijke economische situatie. Bovendien, zoals hij verklaarde is Kabul ook niet veilig voor hem, omdat de taliban er aanwezig zijn.

Rapporten benadrukken bovendien "Wat betreft Afghanistan wijzen de specifieke aanbevelingen van UNHCR op het uitzonderlijk karakter van het intern beschermingsalternatief. Bij de evaluatie van een concreet intern beschermingsalternatief moet rekening gehouden worden met de algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van regelmatige gedwongen verplaatsingen van veel Afghanen, de structurele aanwezigheid van IDP's en de moeilijkheden die uit het buitenland teruggekeerde Afghanen ondervinden om zich te hervestigen. Het onderscheid tussen deze verschillende groepen kan bijna niet meer gemaakt worden door de humanitaire operatoren op het terrein. Zij vormen een grote groep van kwetsbare personen die nood heeft aan humanitaire hulp.

Ten eerste is de humanitaire situatie voor een groot deel van de bevolking in Afghanistan momenteel kritiek. Zelfs als verzoeker in Kabul familie had, stelt UNHCR dat een familiaal netwerk in veel gevallen niet genoeg bij stand vormt. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in een of andere stad van het land, kan niet automatisch afgeleid worden dat iemand er ook op ondersteuning kan rekenen.

"The ongoing conflict in Afghanistan is reported to be exacting an increasingly heavy toll on the humanitarian situation in the country. As a result of the general rise in insecurity, with the conflict spreading to previously unaffected areas, notably the north, humanitarian access to affected populations has diminished, with the UN having direct access to less than half the country. The limited presence of humanitarian actors in conflict-affected areas inhibits access for Afghanistan 's most vulnerable people to life-saving assistance. Decades of conflict and recurrent natural disasters have left Afghanistan 's population in a state of deep vulnerability, with many people*s coping mechanisms having been exhausted. The ongoing conflict further exacerbates these vulnerabilities through the destruction of livelihoods and the loss of livestock, growing rates of communicable diseases, increased displacement, continuous human rights abuses, and higher crime levels. Observers note that the economic impact of the security transition could place further strains on an already highly vulnerable population against a backdrop of rapidly shrinking humanitarian funding for Afghanistan. " (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpprocedure , CBAR-BCHV, Juni 2014, p 13-14)

Trouwens benadrukt UNHCR de groote kwetsbaarheid van IDP's en het feit dat veel terugkeerders uit het buitenland in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen.

"IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment, limited access to adequate housing limited access to water and sanitation, and food insecurity. "

"More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban

IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property. "(UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 Augustus 2013, HCR/EG/AFG/13/01, p. 27-28).

De hierboven geschetste algemene context waarin terugkeerders uit het buitenland terechtkomen, toont aan dat de Commissaris bij het vaststellen van een intern beschermingsalternatief de nodige voorzichtigheid uitoefenen dient.

UNHCR vermeldt dat:

"To assess the reasonableness of a proposed IFA/IRA outside areas controlled by AGEs or affected by active conflict, particular attention must be given to:

□ (i) the availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnic group; (ii) access to shelter in the proposed area of relocation; (iii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as sanitation, health care and education; (iv) the presence of livelihood opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; and (v) the scale of internal displacement in the proposed area of relocation. "(UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 Augustus 2013, HCR/EG/AFG/13/01, p.74)

Inderdaad, het "enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging is niet voldoende om tot het bestaan van een IBA te besluiten. Er dient onder andere vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden:

"Applicants may be able to fall back on the support of members of their extended family or members of their larger ethnic group. However, the existence of such traditional support networks can be assumed to weigh in favour of the reasonableness of a proposed IFA/IRA only when the members of the applicant's extended family or wider ethnic group are assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice, taking into account Afghanistan's low humanitarian and developmental indicators and the wider economic constraints affecting large segments of the population. Moreover, the presence of members of the same ethnic background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities in the absence of specific pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnic community in question. "

Wanneer een stad in aanmerking genomen wordt als intern beschermingsalternatief, dient de mogelijke verblijfplaats geïdentificeerd te worden. Anders is het risico dat de persoon ontheemd zal raken te groot.

"Where the proposed area of relocation is an urban area where the applicant has no access to preidentified accommodation and livelihood options, and where he or she cannot reasonably be expected to be able to fall back on meaningful support networks, the applicant would likely find him- or herself in a situation comparable to that of other urban IDPs. "" (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, p75).

Vervolgens, menen we dat de CGVS geen bruikbare informatie bijbrengt over het werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Kabul. Deze informatie is nochtans noodzakelijk om de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief te bepalen, om rekening te houden met de individuele omstandigheden van de zaak.

Rapporten bevestigen trouwens dat het werkaanbod voor terugkerende Afghanen zeer beperkt en precair is, zoals verklaard door verzoeker. De International Labour Organisation vermeldt bij voorbeeld: "Since 2002, over 5 million Afghan refugees returned 'home' causing increased pressure on local absorption capacities. On average, family members survive on less than \$1 a day and one third of the labour force surveyed falls under the category of unstable and unskilled labour (seasonal daily labour in the agriculture or construction sectors)." (International Labour Organisation (ILO), 'Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan, 5 juni 2012, p. 7). Over de algemene economische situatie duidt de ILO aan dat "The situation of Afghanistan is today undermined by the convergence of demographic, social, economic, and of course, political challenges. With the progressive and on-going withdrawal of international military and development actors and the subsequent transition to a full Afghan political control, the international community has reached a new stage of its attempt to address the country's challenges in a sustainable manner. Since the focus of the last decade has been on security, most key stakeholders in Afghanistan have not paid enough attention to a socio-economic time bomb that may ruin all the long-term efforts undertaken by local and international actors. With one of the youngest populations in the world, where children under 15 represent 49% of the population, the absence of a structured labour market and sustainable employment

perspectives adds to the deep economic and social uncertainties facing the country. "(International Labour Organisation (ILO), 'Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan, 5 juni 2012, p. 10).

Daarna onderlijnen we ook dat de CGVS de samenwerkingsplicht uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet respecteert.

Het CGVS brengt de asielzoeker inderdaad niet op de hoogte van het feit dat de IBA mogelijkheid wordt bestudeerd. Het concrete alternatief wordt later wel vastgesteld in de beslissing op basis van verklaringen van de asielzoeker die in een andere context afgelegd werden. Het gaat om verklaringen over de familiale context, maar geen specifieke vragen over een mogelijke hervestiging in Kabul. Die verklaringen zijn vaak niet pertinent om, rekening houdend met de reële situatie, tot het bestaan van een intern beschermingsalternatief te doen besluiten. UNHCR heeft dit probleem ook vastgesteld bij de toepassing van het principe van intern beschermingsalternatief in andere Europese landen.

t(There is a discernible tendency to use the applicant's statements to support a possibility of IFA without verifying those statements. Typically, if an applicant has a history of relocating within the country of origin in the past, this experience is used to support the argument that this is possible in the future, again without more in-depth analysis or substantiation or any sort of analytical approach. This may attain the level of an irrebuttable presumption that the applicant's history of temporary stays outside of the area of permanent residence in the country of origin demonstrates that he/she could resettle to another part of the country of origin. " (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, p 16)

"Die werkmethode van het CGVS is in strijd met de samenwerkingsplicht uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, zoals uiteengezet door het Hof van Justitie in het arrest MM:

"65. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

"66. Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procédure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. (HvJ M. M. (C-277/11) tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, 22 november 2012, §§ 65-68)" (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, p 18-19)

Ten gevolge menen we dat de beweerde IBA van verzoekers in Kabul niet redelijk is, en dat de Commissaris generaal de redelijkheid van de IBA niet bewijzen heeft. We zijn ook van mening dat Kabul niet veilig is. Daarvoor dient verzoekers de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.

Het is dus onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat hun asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond.

IV. AANVRAAG TOT VERLENEN VAN TWEDELIJNS RECHTBIJSTAND

Conform artikel 39/68 van de Vreemdelingenwet en artikel 9/1, 4° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verzoekt verzoekster het voordeel van het pro deo, en ter gevolgen, vrij gesteld te zijn van de voorziene rolrechten voor dit procédure.

Daarvoor legt verzoekster stuk n° 2 neer bevestigend dat zij geniet van de juridische bijstand, 2d lijn, in de zin van artikel 508/1 van het Gerechtelijk Wetboek, en dat ze aldus in de onmogelijkheid is de kosten van de procédure te verdragen."

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De verzoekende partijen preciseren niet hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden

op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partijen stellen hun land van herkomst in 2015 te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die verzoeker en de vader van verzoekster zouden hebben bedreigd omwille van hun tewerkstelling bij een bank in Pul-i-Khumri.

Verzoeker verklaart dat hij sinds 15 juni 2015 meermaals telefonisch werd gecontacteerd door de taliban, die hem duidelijk maakten dat het vragen van intrest in strijd is met de islam en hem opdroegen een explosief te plaatsen in de bank waar hij werkte. Verzoeker zou telkenmale hebben geweigerd en daarom met de dood zijn bedreigd. Ruim drie maanden na het eerste telefoontje zouden de taliban verzoeker voor de keuze hebben gesteld om ofwel een explosief de bank binnen te smokkelen ofwel er gewapende taliban-leden binnen te brengen. Verzoeker zou echter zijn medewerking blijven weigeren zijn, waarna de telefonische bedreigingen elkaar sneller zouden zijn opgevolgd. Een dag voor het vertrek van de verzoekende partijen uit hun land van herkomst zouden zij thuis aan de telefoon zijn bedreigd door personen die hen in het oog hielden vanop een motorfiets. Op de dag van hun vertrek, 29 september 2015, zou verzoeker op weg van zijn werk naar huis zijn gebeld door een oudere man die in zijn zicht in een landcruiser zat en hem zei dat hij zou worden gedood indien hij niet deed wat hem al verschillende keren was opgedragen. Thuisgekomen zou verzoeker zijn echtgenote hebben gezegd dat zij moesten vluchten omdat zijn leven in gevaar was, waarna zij samen met de minderjarige broer van verzoekster uit Afghanistan zouden zijn vertrokken.

De taliban zouden van verzoeksters vader vier of vijf miljoen Afghani hebben geëist. Twintig dagen na het huwelijk van de verzoekende partijen zou verzoeksters broer F. verdwenen zijn. De verzoekende partijen stellen te vermoeden dat hij werd ontvoerd. Verzoeksters vader zou in Pul-i-Khumri gebleven zijn en daar verder bedreigingen hebben ontvangen van de taliban. Uit angst om zijn job bij de bank te verliezen zou hij er verder zijn blijven werken.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk door de taliban worden vervolgd omwille van de bankwerkzaamheden van verzoeker. Hun asielrelaas bevat namelijk een aantal onwaarschijnlijkheden en incoherenties die van aard zijn hun geloofwaardigheid fundamenteel te ondermijnen.

De verzoekende partijen maken vooreerst niet aannemelijk dat onbekende leden van de taliban, met wie zij voorheen nog nooit contact hadden gehad, verzoeker zouden hebben benaderd met de vraag om explosieven te plaatsen in de bank waar hij al jarenlang een trouwe werknemer was. Dat de taliban op verzoeker een beroep zouden hebben gedaan omdat hij al acht jaar bij de bank werkte en geen wantrouwen zou wekken bij zijn collega's is geen overtuigende uitleg, aangezien het net zijn loyaliteit en staat van dienst is die hem tot een onbetrouwbaar en onvoorspelbaar persoon maakt om een actie uit te voeren tegen zijn werkgever. Gelet op het reële risico dat verzoeker al na het eerste telefoontje van de taliban hun plannen kenbaar zou maken aan de bank of de autoriteiten, overtuigen de verzoekende partijen niet waar zij stellen dat de taliban er zomaar vanuit zouden zijn gegaan dat verzoeker dit niet zou doen omdat hij geen bescherming van de overheden zou kunnen krijgen. Het houdt verder geen steek dat verzoeker zou riskeren zijn werk te verliezen door de bank op de hoogte te brengen van een op til staande terroristische aanslag gericht tegen de bank.

Voorts wist verzoeker niet op afdoende wijze te verklaren waarom hij tot enkele dagen voor zijn vertrek in september 2015 heeft gewacht om zijn baas in te lichten over bedreigingen van de taliban die al in juni 2015 aanvingen (administratief dossier verzoeker, stuk 14, gehoorverslag 11/01/2017, p. 18; stuk 7, gehoorverslag 24/04/2017, p. 4). Waar zij in het verzoekschrift aanvoeren dat verzoeker de bedreigingen zo lang mogelijk verzweeg en in zijn gedachten negeerde tot ze erger werden en hij ook "fysisch" werd bedreigd door een oude man in een auto en twee mannen op een motorfiets, suggereren

de verzoekende partijen dat verzoekers baas pas de dag voor hun vertrek, met name toen het incident met de belagers op de motorfiets zich voordeed, zou zijn verwittigd. Nochtans wist verzoeker reeds van bij het eerste dreigtelefoontje dat de bank door de taliban werd geviseerd en werd hij ook al veel eerder dan vlak voor zijn vertrek met de dood bedreigd. Ook het argument dat verzoeker financieel verantwoordelijk was voor zijn gezin en bang was dat zijn baas hem zou ontslaan, biedt geen verschoning voor zijn nalatigheid gelet op het duidelijke belang dat zijn werkgever had bij een tijdige waarschuwing voor de plannen van de taliban. Men zou eerder verwachten dat verzoeker voor zijn job zou hebben gevreesd omdat hij geen melding maakte van een ernstige bedreiging tegen zijn werkgever waarvan hij weet had, wat hem mogelijks blootstelde aan beschuldigingen van medeplichtigheid. De wetenschap dat verzoekers baas niet veel zou kunnen doen tegen de bedreigingen neemt niet weg dat de informatie die verzoeker had cruciaal was om zijn baas in staat te stellen de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen of bescherming van de autoriteiten in te roepen.

Ten derde is het niet aannemelijk dat verzoeker, die wist dat zijn schoonvader eveneens bedreigingen van de taliban had ontvangen, ook hem pas over zijn eigen aanvaringen met de taliban zou hebben verteld op de dag waarop hij zijn baas inlichtte. Desbetreffend herhaalt verzoeker in het verzoekschrift wat hij reeds tijdens zijn tweede gehoor verklaarde, met name dat hij het niet nog moeilijker voor zijn schoonvader wou maken en dat hij met zijn schoonvader niet veel contact had (administratief dossier verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 24/04/2017, p. 4, 5). Verder wijst hij erop dat hij ook zijn eigen vrouw niet had ingelicht, aangezien zij ook last had van de ontvoering van haar broer, en dat ook zijn moeder en zus niet van de bedreigingen wisten. De bezorgdheid om zijn (schoon)familie niet met zijn problemen op te zadelen kan echter niet afdoende verklaren waarom verzoeker heeft nagelaten zijn schoonvader in te lichten over zijn wedervaren met de taliban van zodra hij te weten kwam dat ook deze schoonvader door dezelfde groepering werd bedreigd. Dat verzoeker van oordeel zou zijn geweest dat het in het belang van zijn schoonfamilie was om de informatie waarover hij zelf beschikte achter te houden, kan in het licht van de duidelijke dreiging waarvan zijn schoonfamilie het voorwerp uitmaakte niet overtuigen.

De Raad merkt verder op dat verzoeker volgens zijn verklaringen van juni 2015 tot september 2015 met de dood werd bedreigd, maar dat de taliban, ondanks verzoekers aanhoudende weigering om op hun verzoek in te gaan, niet tot actie overgingen. Dat het een tactiek van de taliban zou zijn om personen te blijven contacteren tot zij gehoorzamen – hetgeen impliceert dat zij hun dreigementen in geval van ongehoorzaamheid niet ten uitvoer zouden brengen – is een loze bewering. De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft een plausibele verklaring te bieden voor het feit dat de taliban hem maandenlang de kans zouden hebben gegeven om aan een oproep die hij telkenmale afwees alsnog gehoor te geven. Het gegeven dat verzoeker niet in het hoofd van de taliban kan kijken doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan aan de door de verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht. Het gegeven dat de verzoekende partijen konden antwoorden op de vragen met betrekking tot hun regio van herkomst in Afghanistan, de aanwezigheid van de taliban aldaar en het ismaëlitische geloof doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot hun verklaringen aangaande hun asielmotieven.

Wat betreft de bewering dat de taliban van verzoekers schoonvader, de vader van verzoekster, een geldsom eisen, wijst de Raad er wederom op om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus moet er zowel sprake zijn van een subjectieve als een objectieve vrees voor vervolging. Deze vrees moet geground, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. De Raad moet ten dezen tevens oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. *In casu* kan een dergelijke vrees in hoofde van de verzoekende partijen niet worden vastgesteld. Ten eerste heeft verzoekster de problemen die haar vader zou ondervinden met de taliban niet zelf spontaan als reden waarom zij haar land verlaten heeft aangegeven. Uit de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers het volgende:

“Wat vreest u bij u terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren?

Ik vrees voor de Taliban.

Waarom denkt u dat? Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.

Een tijdje na mijn huwelijk zei mijn man tegen mij dat zijn leven in gevaar was als hij in Afghanistan zou blijven. Hij zei me dat we Afghanistan moesten verlaten. Hij vertelde me niets over zijn problemen.

Waarom kwam uw broer mee naar België?

Mijn oudste broer werd ontvoerd toen we nog in Afghanistan verbleven. Mijn vader was ongerust over zijn jongste zoon en vroeg ons om hem mee te nemen naar Europa."

Bijgevolg blijkt uit hetgeen voorafgaat dat verzoekster zelf aangeeft dat ze Afghanistan verlaten heeft omwille van de problemen van haar man, en niet omwille van de problemen die haar vader in Afghanistan zou gekend hebben. Het is slechts wanneer de ambtenaar vraagt waarom haar minderjarige broer hier is, dat ze de vrees van haar vader aanhaalt. Tijdens het gehoor van 11 januari 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt aan verzoekster gevraagd waarom zij Afghanistan verlaten heeft en waarom zij niet meer kan terugkeren. Ook hier vermeldt de verzoekende partij spontaan enkel de problemen die haar echtgenoot zou ondervinden (gehoorverslag 11 januari 2017, p. 9 en 10). Het is slechts wanneer de protection officer uitdrukkelijk naar haar vader en broer F. vraagt, dat de verzoekende partij de vermeende problemen van haar vader toelicht. Ook verzoeker heeft bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangegeven dat hij Afghanistan ontvlucht is omwille van de vermeende problemen van zijn schoonvader met de taliban. Tijdens het gehoor van 11 januari 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt aan verzoeker gevraagd waarom hij Afghanistan verlaten heeft en waarom hij niet meer kan terugkeren. Ook hier vermeldt de verzoekende partij spontaan enkel de problemen die hij zou ondervonden hebben met de taliban. Verzoeker maakt spontaan geen melding van de vermeende problemen van haar schoonvader (gehoorverslag 11 januari 2017, p.17 en 18). Bovendien blijken noch verzoekster noch verzoeker op de hoogte van de stand van zaken met betrekking tot deze bedreigingen. Tot slot heeft verzoeker nooit aan verzoekster gevraagd in de periode voorafgaand aan hun eerste gehoor, al was het maar met het oog op de voorbereiding van dit gehoor, hoeveel geld de taliban juist van haar vader eisten. Al deze elementen samengenomen getuigen van een gebrek aan interesse in hunnen hoofde dat maar moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met hun voorgehouden vrees ten aanzien van de taliban omwille van de vermeende problemen van verzoekers schoonvader. De uitleg dat verzoekster tijdens de weinige gesprekken die ze vanuit België met haar vader heeft niet wil vragen naar details betreffende de bedreigingen, is niet afdoend. Het betreft hier immers geen detail maar een element dat raakt aan de kern van verzoekers' asielerelaas en waaromtrent zij mogen verwacht worden zich te informeren via de kanalen waarover zij beschikken.

Waar de verzoekende partijen in het verzoekschrift betogen dat ze de taliban vrezen omdat ze Hazara zijn en de taliban hun etnische groep in het bijzonder als doelwit nemen, stelt de Raad op basis van de respectievelijke administratieve dossiers vast dat zij dit vervolgingsmotief niet eerder tijdens hun asielerprocedure hebben aangehaald. Verzoeker verklaarde dat de taliban zijn medewerking vroegen om de bank waar hij werkte te treffen omdat het vragen van interest fout is in de ogen van de taliban (administratief dossier verzoeker, stuk 20, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoekster gevraagd wat de reden was waarom de taliban geld wilden van haar vader, antwoordde zij dat de reden hem niet duidelijk was maar verwees ze eveneens naar het feit dat haar vader in een bank werkt die interest vraagt, hetgeen tegen de wetten van de taliban is (administratief dossier verzoekster, stuk 12, gehoorverslag 11/01/2017, p. 4). Dat hun Hazara-identiteit als dusdanig een rol zou spelen in de vervolgingsfeiten die zij aanvoeren, kan uit hun verklaringen niet blijken.

Verzoeker verklaarde dat hij samen met de familie van zijn tante langs moederskant van zijn geboortedorp Kampirak naar Pul-i-Khumri verhuisde toen hij zeven jaar oud was en rond elfjarige leeftijd terug naar Kampirak verhuisde omdat de taliban heel dicht in de buurt van Pul-i Khumri kwamen. Hij, zijn zus en moeder zouden vijf of zes maanden later naar de bergen zijn gevlucht toen de taliban Kampirak binnenvielen. Toen verzoeker terugging naar zijn dorp, zou hij hebben gemerkt dat de taliban zijn huis hadden doorzocht. Een oom van hem zou ook zijn gedood door de taliban omdat hij weigerde zijn zoon, die voor Sayed Mansoor streed, naar hen te brengen. Omdat toen veel ismaëli werden lastiggevalen en gefolterd, zou verzoeker in 1998 met de familie van zijn oom naar Pakistan zijn gevlucht. Verzoeker stelt dat iedereen door de taliban werd lastiggevalen maar toch vooral de ismaëli omdat Sayed Mansoor één van hun grootste vijanden zou zijn (administratief dossier verzoeker, stuk 14, gehoorverslag 11/01/2017, p. 5-7, 9). Verzoeker is met zijn zus en moeder in 2007 teruggekeerd naar Pul-i-Khumri, terwijl zijn oom aan moederskant reeds in 2002 zou zijn teruggekeerd nadat de taliban door de NAVO-troepen waren verjaagd. De taliban waren dus niet meer in de stad aanwezig toen verzoeker daarheen terugkeerde in 2007 en nergens uit de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt dat zij in Afghanistan sindsdien problemen hebben gekend omwille van hun Hazara-identiteit of dat zij op basis hiervan systematisch werden gediscrimineerd. Wel in tegendeel wijzen hun schoolloopbaan

en professionele carrière erop dat hun etnische achtergrond geen beletsel heeft gevormd om vooruitgang te boeken in hun persoonlijke leven en een – naar Afghaanse normen – betrekkelijk hoge positie te verwerven op de maatschappelijke ladder.

De verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat de taliban in Baghlan verweekeld zijn in een strijd met de regering en regeringsgezinde milities, dat de taliban regelmatig aanslagen plegen tegen banken en dat de Hazara's in Afghanistan het risico lopen om door de taliban te worden vervolgd, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat de verzoekende partijen derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund. In de mate dat zij er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat zij in hun land van herkomst reeds werden vervolgd dan wel ernstige schade hebben ondergaan, kan het vermoeden dat de vrees die zij koesteren ten aanzien van hun land van herkomst gegrond is, dan wel het risico op ernstige schade dat zij er lopen reëel is, niet worden weerhouden. Derhalve kan de verwerende partij niet worden verweten om overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet te hebben gemotiveerd waarom mag worden aangenomen dat de voortgehouden vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partijen zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van november 2016 en COI Focus “Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan” van 25 januari 2016) blijkt dat Kaboel op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van november 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke ‘compounds’, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de

onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 6 december 2017 de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 bij. Uit deze recente informatie kan niet blijken dat de op basis van bovenstaande analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat niet langer geldt.

De verzoekende partijen voegen informatie met betrekking tot veiligheidsincidenten die zich in de eerste helft van 2017 in Kaboel hebben voorgedaan. Zij betogen dat hieruit blijkt dat, niettegenstaande het doelgericht karakter van het geweld in Kaboel, het merendeel van de slachtoffers burgers zijn en Kaboel daarom niet als veilig kan worden beschouwd. De Raad stelt vast dat de incidenten die in het verzoekschrift worden aangehaald blijken de gevoegde informatie kunnen worden gekaderd binnen het hoger beschreven patroon van aanslagen gericht tegen 'high profile'-doelwitten, zijnde in hoofdzaak de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In geen van deze gevallen blijken Afghaanse burgers het doelwit van de aanslagplegers te hebben gevormd. Uit voormelde informatie kan niet blijken dat de meerderheid van de slachtoffers van deze aanslagen Afghaanse burgers met een laag profiel waren die als dusdanig niet werden gevisieerd. Het Noorse rapport van 25 november 2016 (stuk 13) gaat niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 en kan derhalve niet in rekening worden genomen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel niet langer actueel of correct zou zijn.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen van hen redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, vestigen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u na uw middelbare studies in Pakistan, boekhoudkunde, economie en Engels heeft gestudeerd in Puli Khumri (gehoorverslag 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.10, p.17 en p.19). Daarnaast heeft u van 2007 tot 2015 achtereenvolgens als Data Entry Clerck, Credit Administrative Assistant en Branch Risk Officer Assistant gewerkt voor de F.M.F. [...]Bank in Puli Khumri (gehoorverslag 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.11). U spreekt naast Dari en Engels ook Pasjtoe en Urdu (gehoorverslag 15/31931, d.d. 11/01/2017, p.4). Ook uw echtgenote is opgeleid. Ze studeerde sociologie aan de universiteit van Baghlan in Puli Khumri (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.5-6). Zij spreekt naast het Dari eveneens Pasjtoe (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.3). U kon 11.600 dollar betalen aan de smokkelaar om u en uw echtgenote naar Europa te sturen met het geld dat u verdiende in Afghanistan (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.16). Uw schoonvader – die Deputy Branch Manager is van de F.M.F. [...]Bank in Puli Khumri – kon 2.900 dollar betalen voor uw minderjarige schoonbroer die overigens tot de zesde graad naar school is gegaan in Afghanistan (gehoorverslag 15/31932, d.d. 11/01/2017, p.16 en gehoorverslag 15/31933, d.d. 12/01/2017, p.7).

Gelet op jullie opleidingsniveau, uw relevante werkervaring en de financiële draagkracht van u en uw schoonfamilie, kan dan ook worden aangenomen dat jullie over de nodige middelen en capaciteiten beschikken om een leven op te bouwen in Kabul. Wat betreft S(...) A(...), dient er opgemerkt te worden dat uw schoonvader hem met u en uw echtgenote heeft meegestuurd naar Europa en dat jullie hier voor hem zorgen, waaruit logischerwijze volgt dat jullie ook voor hem zouden kunnen zorgen in Kabul.

Er mag dan ook worden geconcludeerd dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om samen met uw vrouw en schoonbroer naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud en dat van uw echtgenote, zoon en haar minderjarige broer te voorzien. (...).

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn oordeel omtrent de redelijkheid van het vestigingsalternatief de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen terdege in rekening neemt. Hij kan op goede gronden besluiten dat de combinatie van het opleidingsniveau, de talenkennis, de relevante beroepservaring en de financiële draagkracht van de verzoekende partijen erop wijst dat zij over de nodige middelen en capaciteiten beschikken om zich in Kaboel te vestigen en er een leven op te bouwen. De verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die aan deze motieven afbreuk doen. Het argument dat de taliban in Kaboel aanwezig zijn en over een netwerk beschikken, is gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun problemen met de taliban niet dienstig. Wat betreft het argument dat zij in Kaboel niemand kennen en er geen familie hebben, dient te worden opgemerkt dat UNHCR volgens richtlijnen van 19 april 2016, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift (stuk 5), aanvaardt dat getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. De stad Kaboel voldoet duidelijk aan deze voorwaarden. Algemene beweringen dat verzoeker veel moeilijkheden zou hebben om in Kaboel werk te vinden, dat het leven en de huisvesting er zeer duur zijn en dat verzoeker derhalve niet in staat zal zijn om voor zijn familie te zorgen, zijn in het licht van de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie niet toereikend. De verzoekende partijen tonen ook geenszins *in concreto* aan dat zij in Kaboel in een precaire humanitaire situatie dreigen terecht te komen.

De verzoekende partijen kunnen verder niet worden gevolgd in zoverre zij menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens de gehoren heeft nagelaten om hen in de gelegenheid te stellen hun standpunt aangaande een mogelijke hervestiging in Kaboel kenbaar te maken. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissingen blijkt dat zowel verzoeker als verzoekster expliciet werd gevraagd om welke redenen zij zich niet in Kaboel zouden kunnen hervestigen en dat hun antwoord in rekening werd genomen in de motivering aangaande de redelijkheid van dit vestigingsalternatief (administratief dossier verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 24/04/2017, p. 5; administratief dossier verzoekster, stuk 5, gehoorverslag 24/04/2017, p. 8). Een schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de verwerende partij kan om deze reden niet worden aangenomen.

Bijgevolg maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de respectievelijke administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen

heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.9. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS